

SARA BARAS EMOCIONA

La 'bailaora' flamenca no va deixar ningú indiferent dijous al Kursaal amb «Voces», un espectacle que homenatja els seus referents flamencs i que va conquerir el públic

CRÍTICA DANSA

Assumpta Pérez

VOCES

► **Direcció i coreografia:** Sara Baras. **Ballarins:** Sara Baras i José Serrano, en els rols principals. Dijous, 26 de gener. **Teatre Kursaal de Manresa.**

Un luxe immens. La primera visita de la bailaora Sara Baras al Kursaal va vestir amb les millors gales l'escenari manresà en un desplegament de virtuosisme escènic que ni a entesos del gènere, ni aficionats ni curiosos va

deixar indiferent. Impossible.

Voces és un devot i profund homenatge de Baras a les seves influències artístiques i de concepció escènica com Enrique Morente, Paco de Lucía, Camarón de la Isla i bailaores com Antonio Gades i Carmen Amaya. El resultat és un espectacle magnífic.

La sola presència de Baras a escena emmudia la platea en una atractiu, misteriosa i efectiva aposta escènica. El ventall que s'obria a escena anava més enllà d'una representació folklorica: era sentiment, dolor, una profunditat desconeguda en la qual submergir-se. És una màxima explosió i exposició emotiva, un crit silenciats fet gest, música i percussió i mostrat en un virtuosisme en l'execució que va més enllà de l'habi-

litat, la tècnica o la pràctica: prové de les entranyes, de fer, en certa manera, palpable i visible (no explicable) aquest profund udol. Sara Baras i la seva companyia van emocionar en majúscules l'auditori present.

Voces és un recorregut colorista en una acurada i minuciosa aposta escènica, efectiu impacte estètic en una deliciosa combinació en aquest especial homenatge. I Baras va acabar de conquerir, a banda del talent, per la simpatia, proximitat i humilitat (malgrat la ràpida sortida d'un membre del seu equip avançant-se al que es preveia un munt de gent volent saludar l'artista de prop). Però, tot i així, l'agraïment llarg de Sara Baras davant els aplaudiments va ser un nou moment per recordar.

MARTA PICH

Ferran Brunet, fill del deportat Pere Brunet, va rebre els aplaudiments del públic

Al mig de la imatge, Palmira Artigas i Marcel Amat, la nora i el fill d'Amat-Piniella

Sara Baras va demostrar la seva talla artística i va entusiasmar al Kursaal

La necessitat d'implicar els més joves en el jurament «mai més»

Els parlaments institucionals insisteixen en la lluita contra els perills de l'extrema dreta actual i a no oblidar el passat

S.PAZ MANRESA

Quan encara coïen les paraules de Brunet, Enric Garriga, president de l'Amical Mauthausen i fill de deportat vilanoví, que va seguir el mateix periple que el manresà Pere Brunet però que va aconseguir sobreviure, va remarcar la data en què Manresa celebrava l'homenatge: el Dia Internacional de Comemoració de les Víctimes de l'Holocaust. Garriga va subratllar el fet que els deportats espanyols no van anar al camps nazis per casualitat sinó per «haver lluitat contra el feixisme». I la necessitat «d'explicar la resta de l'any el que

va passar i lluitar contra els perills de l'extrema dreta». Va reivindicar el paper de l'Amical Mauthausen quan, encara en clandestinitat, va «conservar la memòria en secret» i va posar especial èmfasi en la necessitat d'implicació dels joves en fer realitat el jurament dels deportats: «mai més». D'exemple, la tasca del Pius i del Peguera en el projecte Manresa-Mauthausen. El conseller Raül Romeva, que va presidir l'acte, va continuar el fil de Garriga i va subratllar que «les víctimes del feixisme moren dues vegades: físicament i quan se'ls esborra de la memòria». L'alcalde Junyent va demanar un aplaudiment per Adam Casals, delegat de la Generalitat a Àustria, que ha rebut insults pel seu físic i la discapacitat que té. L'homenatge acabava com havia començat, amb música. *L'emigrant*, interpretat per Marta Monrós (veu) i Maria Torras (piano), alumnes del Pius. A fora plovia.

Manresa acomiada avui Miquel Ginestà, cofundador de Cineclub

► Miquel Ginestà va morir dimecres, als 86 anys. El funeral tindrà lloc a l'església de Crist Rei de Manresa

REDACCIÓ MANRESA

«Un gran apassionat del cinema». Així recorda l'escriptor i literat Lluís Calderer la figura del manresà Miquel Ginestà, un dels fundadors de Cineclub Manresa en la dècada dels cinquanta. Miquel Ginestà Puigbertran va morir dimecres als 86 anys. El funeral tindrà lloc avui, a les 10 del matí, a l'església de Crist Rei.

Ginestà, que durant molt anys va compaginar la feina d'administratiu amb la tasca d'aconseguir pel·lícules per ser projectades en les sessions que programava Cineclub, va impulsar el naixement

ARXIU/SALVADOR REDÓ

Miquel Ginestà el 2005

de l'entitat amb Emili Vilanova, Josep Massanés, Joan Rebolleda, Josep Torruella, Joan Antoni Ribas i Joan Rota. Era el 1955 tot i que ell defensava el 1957 la data exacta de l'aparició de l'entitat perquè va ser quan es va començar a programar

de manera regular. Com el mateix Ginestà explicava en una entrevista a aquest diari amb motiu del cinquantenari de l'entitat, el 2005, mai no li havia agradat estar en «càrrecs de junta» i es va dedicar a fer «les trucades i tràmits per dur pel·lícules a Manresa». I d'això en sabia, explica Calderer: «Ginestà tenia molt bona entrada a l'Institut Francès i a l'Institut Alemany de Barcelona, on hi havia molta activitat cultural, i va aconseguir portar a Cineclub pel·lícules d'aquests països. Gràcies a ell vam descobrir excel·lents directors i excel·lents pel·lícules». El manresà va deixar l'entitat a principi de nou segle. El 2006, Miquel Ginestà va ser nomenat soci d'honor de la Federació Catalana de Cineclubs i també havia estat un soci molt actiu de la Germandat Obrera d'Acció Catòlica.